

Mano šeimos relikvija

Mano šeima turbūt turi ne vieną relikviją, bet vienintelę, apie kurią pagalvoju, tai mano promočiutės Laimos rogės.

Man senelis pasakojo, kad jos labai senos ir matė daug vaikų ir kalnelių, kad kažkada priklausė jo mamai ir ji vaikystėje jomis čiuožinėjo, paskui jos atiteko jam, tada mano tėčiui, o dabar mums su sese. Smagu, kad nereikėjo mums leisti pinigų naujoms rogėms, o gavom šias, nors senelis tai iš pradžių nenorėjo atiduoti visam laikui, o skolino tik vienam savaitgaliui. Tėtis paklausė, ar galėtų pasiskolinti savaitgaliui, bet kai atsivežė, daugiau senelis jų nematė. Aišku, senelis iš pradžių pamiršo paprašyti, o mes ir nenorėjom atiduoti.

Blogiausia yra tai, kad mes tą relikviją truputį aplaužėm. Sode mama su mašina tempė roges, o ant jų sėdėjau aš, sesė ir tėtis. Jis sėdėjo rogių gale ir kai mama truktelėjo, tėtis šoktelėjo su užpakaliu aukštyn ir staiga krito žemyn - žiūrim, tėtis jau ant snieguoto kelio sėdi. Nulūžo rogių lentučių galiukai. Seneliui nesakėm.

Skaitytojai, mūsų neišduokit. Kai senelis prašė gražinti roges, tėtis kažką ten supasakojo ir rogės liko pas mus. Būtų visai smagu jei tos rogės sulauktų ir mano arba sesės vaikų, tada joms būtų koks šimtas metų.

Jokūbas Staugaitis

Kauno Pilėnų progimnazija 7b klasė